

**ՆԱՅԱՍՏԱՆԻ ՆԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՆՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ ԹԻՎ 2 ԴԱՏԱԿԱՆ ԿԱԶՄԻ
Ո Ր Ո Շ Ո Ւ Մ Ը**

ԱՆՆԱՏԱԿԱՆ ԴԻՄՈՒՄԻ ԸՆԴՈՒՆԵԼԻՈՒԹՅԱՆ ՆԱՐՅԻ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ

Քաղ. Երևան

12 սեպտեմբերի 2013թ.

Նայաստանի Նանրապետության սահմանադրական դատարանի թիվ 2
դատական կազմը՝

Նախագահությամբ՝ Ֆ. Թոխյանի

Անդամակցությամբ՝ Վ. Պողոսյանի

Կ. Բալայանի

Քննության առնելով քաղաքացի Մելինե Աշյանի անհատական դիմումի ընդունելիության
հարցը,

Պ Ա Ր Զ Ե Ց .

Նամաձայն ՆՆ Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետի՝ քաղաքացի Մելինե Աշյանը 2013թ. օգոստոսի 27-ին դիմել է ՆՆ սահմանադրական դատարան՝ խնդրելով «ՆՆ քաղաքացիական օրենսգրքի 187-րդ հոդվածը իրավակարգավորման հետ անհամապատասխանության պայմաններում եւ սույն գործով դատական պրակտիկայում դրան փրված բովանդակության շրջանակներում ճանաչել ՆՆ Սահմանադրության 3-րդ, 6-րդ եւ 31-րդ հոդվածներին հակասող եւ անվավեր»:

Սույն անհատական դիմումի նախնական ուսումնասիրությունը ցույց տվեց.

1. Ըստ դիմողի՝ վիճարկվող դրույթը հանդիսացել է՝ սահմանադրաերաշխավորվածությամբ իր սեփականությունը հանդիսացող միակ բնակարանից զրկվելու պատճառ: Բացի

դրանից, դիմողը պնդում է, որ ստորադաս դատարանը չկիրառելով արդեն իսկ օրինական ուժի մեջ մտնող վճիռը, նույն գործը քննում է կրկին անգամ՝ կայացնելով հակառակ վճիռ:

2. Դիմումը ձեւակերպված չէ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 27-րդ հոդվածի պահանջներին համահունչ: Այս համարեքստում ՏՏ սահմանադրական դատարանն իր՝ 2009թ. մարտի 17-ի ՍԴԱՌ-21 որոշմամբ արտահայտել է իրավական դիրքորոշում առ այն, որ սահմանադրական դատարանում անհատական դիմումների ընդունելիության վավերապայմաններն ինքնանպատակ չեն, այլ ուղղված են ապահովելու սահմանադրական դատարանի՝ սահմանադրական արդարադատություն իրականացնելու պարզաճ եւ արդյունավետ գործառույթի իրացումը՝ ձեռքազատելով սահմանադրական դատարանին թե անհիմն դիմումներից եւ թե դրանց հետեւանքով սահմանադրական դատարանն անհիմն ծանրաբեռնելուց, փաստելով, որ նման դիմումներն իրենց պահանջով չեն ծառայում կոնկրետ սահմանադրական վերահսկողության նպատակին:

Դիմումի ուսումնասիրության արդյունքներով կարելի է փաստել, որ դիմողը չի ներկայացրել պարզաճ իրավական հիմնավորումներ իր կողմից վիճարկվող իրավադրույթների ենթադրյալ հակասահմանադրականության վերաբերյալ, մինչդեռ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 69-րդ հոդվածի 4-րդ մասը՝ որպես անհատական դիմումի ընդունելիության պարտադիր պահանջ, սահմանում է, որ դիմումը պետք է պարունակի Սահմանադրությանը հակասելու հիմնավորումներ: Այս համարեքստում ՏՏ սահմանադրական դատարանն իր՝ 2009թ. նոյեմբերի 24-ի ՍԴՌ-839 որոշման մեջ իրավական դիրքորոշում է արտահայտել առ այն, որ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 69-րդ հոդվածի 4-րդ մասն ամրագրում է վիճարկվող դրույթի՝ Սահմանադրությանը հակասելու հիմնավորումներ ներկայացնելու՝ դիմողին ներկայացվող պահանջը, համաձայն որի՝ վիճարկվող օրենքի դրույթի հակասահմանադրականությունը պետք է հիմնավորված լինի օրենքի 68-րդ հոդվածի 7-րդ մասում նշված որեւէ հարկանիշով: Դիմումի ուսումնասիրությունը վկայում է, որ առկա չէ օրենքի 68-րդ հոդվածի 7-րդ մասով պայմանավորված՝ խնդրո առարկա դրույթի ենթադրյալ հակասահմանադրականության որեւէ հիմնավորում:

Միաժամանակ, դիմողը չի հիմնավորել, թե վիճարկվող դրույթի «հակասահմանադրականության» արդյունքում իր որ սահմանադրական իրավունքն է խախտվել, ինչպես նաեւ չի հիմնավորել իր սահմանադրական իրավունքների ենթադրյալ խախտման փաստի եւ վիճարկվող դրույթի հակասահմանադրականության միջեւ պարզառահետեւանքային կապի առկայությունը, ինչը, ըստ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի

69-րդ հոդվածի 7-րդ մասի եւ ՏՏ սահմանադրական դատարանի՝ 2009թ. նոյեմբերի 24-ի ՍԴՈ-839 որոշման մեջ արտահայտած իրավական դիրքորոշման՝ անհատական դիմումն ակնհայտ անհիմն համարելու հիմք է:

3. Դիմումի եւ կից փաստաթղթերի ուսումնասիրությունը վկայում է, որ դիմողի համար առաջացած անբարենպաստ հետեւանքները նրա նկատմամբ կայացված համապատասխան դատական ակտերի արդյունք են, հետեւաբար, խնդրո առարկա դրույթի սահմանադրականությունը վիճարկելով՝ դիմողն ընդամենը վիճարկում է դրա կիրառման իրավաչափության հարց՝ փորձելով այն քողարկել խնդրո առարկա դրույթի սահմանադրականության վիճարկմամբ:

Փաստորեն դիմողը, ձեւականորեն վիճարկելով օրենքի դրույթի սահմանադրականությունը, ըստ էության բարձրացնում է այդ դրույթի կիրառման իրավաչափության հարց: Նամաձայն ՏՏ սահմանադրական դատարանի՝ 2009 թվականի մարտի 17-ի ՍԴԱՈ-21 որոշման մեջ արտահայտած իրավական դիրքորոշման՝ բոլոր այն դեպքերում, երբ դիմողը, ձեւականորեն վիճարկելով օրենքի դրույթի սահմանադրականության հարց, ըստ էության բարձրացնում է այդ դրույթի կիրառման իրավաչափության հարց, սպա այդպիսի դիմումները ենթակա են մերժման՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին կետի հիմքով՝ որպես սահմանադրական դատարանի քննության ենթակա հարց չառաջադրող դիմումներ:

Այսինքն՝ առկա է անհատական դիմումի հիման վրա գործի քննությունը մերժելու՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին կետով նախատեսված հիմք:

4. Վիճարկվող դրույթի վերաբերյալ առկա է 2006թ. նոյեմբերի 21-ի ՍԴՈ-667 որոշումը, որը «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 3-րդ կետի համաձայն՝ անհատական դիմումի հիման վրա գործի քննության ընդունումը մերժելու հիմք է հանդիսանում:

Ելնելով վերոգրյալից եւ ղեկավարվելով «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՏՏ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին, 3-րդ, 6-րդ կետերով եւ 69-րդ հոդվածի 7-րդ մասով՝ ՏՏ սահմանադրական դատարանի թիվ 2 դատական կազմը

Ո Ր Ո Շ Ե Ց .

Քաղաքացի Մելինե Աշյանի անհատական դիմումով գործի քննության ընդունումը
մերժել:

Նախագահող՝

Անդամներ՝

12 սեպտեմբերի 2013 թվականի
ՍԴԴԿՈ/2-29